

Rundskriv til alle prester i den norske statskirke.

Fra ministerpresident Vidkun Quisling.

Det er folkenes forbannelse at små menn i store stillinger med manglende oversikt og uten historisk vidsyn for innbilte vinningers skyld ødelegger det som er skapt av kloke og fedrelandssinnede menn i generasjoners arbeide og ikke kan se den varige og store skade som de således anretter.

Det har vært en ulykke for Norge og i særdeleshet for den norske kirke at det i spissen for denne i disse siste skjebnesvangre år har stått enkelte slike små menn, moderne farisæere og baglerbisper, som fra først til sist har optrådt mere som verdslige partipolitikere enn som Kristi sanne tjenere og som har trukket mange svake og uselvstendige sjeler med sig. Ved sitt underfundige politiske renkespill har de ikke bare beskjemet kirkens og kristendommens sak, men også sterkt skadet det norske folks politiske og økonomiske livsinteresser. I stedet for i kristendommens ånd å preke fred og forsoning, har de sett sin oppgave i å skape uro og å vedlikeholde innbyrdes strid og nasjonal sønderrivelse og splittelse. En av dem, Oslobispen Eivind *Berggrav* må til og med bære hovedskylden for å ha ødelagt Norges frihet og selvstendighet og for å ha bragt uhyre materielle og moralske tap og lidelser over det norske folk.

Efter Reichskommissar Terbovens omtale på Akershus slott den 1. februar sistleden av biskop Berggravs politiske handlinger, var herr Berggravs stilling som biskop blitt uholdbar. Det måtte også herr Berggrav være klar over, så meget mer som han visste at man var bekjent med andre og grovere forhold enn den politiske virksomhet som Reichskommissar hadde avslørt i sin tale.

Da herr Berggrav således følte jorden brenne under sig, satte han alt inn på å trekke også de andre biskoper med sig, for på denne måten å dekke over sine egne handlinger. Den 24. februar fikk han biskopene til i en skrivelse til Kirkedepartementet å nedlegge bestyrelsen av sine embeder.

Det skritt som rikets biskoper således har tatt, er i flere henseender overilet, lite gjennomtenkt og simpelthen ansvarsløst i betraktning av de alvorlige ting det her gjelder. Og de grunner som anføres i biskopenes brev som påskudd for deres handlemåte, er for en vesentlig del ikke overensstemmende med de virkelige forhold, hvad biskopene selv turde være vel bekjent med. De nærmere omstendigheter er følgende:

Nidaros biskop, herr *Støren*, hadde i telegram til Kirkedepartementet lørdag 22. februar varslet at han dagen efter reiste til Oslo for å ha en konferanse i departementet. Kirkeministeren innrettet sig på å være tilstede i departementet hele mandagen for at Nidaros biskop skulde få anledning til å få ham i tale. Ingen biskop kom. Tirsdag formiddag gikk på samme måte. Endelig, kl. 14 tirsdag, kom et bud med likelydende skrivelse fra 5 av biskopene hvor de meddeler at de nedlegger sine embeder. I en særskrivelse meddelte Oslo biskop at også de to biskoper som ikke var tilstede i Oslo har uttalt at de underskriver de andre biskopers skrivelse.

Altså har fem av kirkens biskoper vært i Oslo og uten så meget som å konferere med kirkeministeren fattet en beslutning som i verste fall kan legge en flere hundreårs kirketradisjon i grus. Tvertimot har Nidaros biskop som telegrafisk hadde bebudet en slik konferanse antagelig blitt satt under press av herr Berggrav og undlatt å gå til sin foresatte, kirkeministeren, slik som lovet og avtalt.

Om biskopene ikke hadde mot til å forhandle med kirkeministeren på de premisser deres skrivelse